

Jumala päästev arm

Kallis koguduse perekond

Nende palvenädaloengute vahendusel uurime üheskoos adventismi keset – Jumala päästvat armu. Kõigis tekstides vaadeldakse taevast pühamut kui paika, mille kaudu on päästvat armu inimestele vahendatud ja vahendatakse siiani. Pühamu sõnum ei ole teoloogiline uurimisteema, vaid isiklik teekond, millel me avastame ja mõistame Jumala armu.

Me ei alusta seda rännakut mitte Siinai mäelt, vaid meie esimesest kodust, Eedenist, kus sõnum pühamust oli juba olemas. Sellele järgnes patu kohutav saabumine, mis lõikas meid ära Jumalast ja Tema ligiolust; ent me avastame pühamus Jumala armu suuruse – et Jumal soovib tulla ja elada meie keskel.

Pühamus leiame hea sõnumi lepitusest läbi Jumala Talle. Me võime toetuda teadmisele, et ka suurimas hädas on abi meie taevase pühamu vahendaja kaudu alati kättesaadav. See sõnum peaks meie elu positiivselt mõjutama, kui me elame armastava ja andestava Jumala ligiolus ning kasvame oma Päästja sarnaseks.

Ma palvetan, et me võiksime neid loenguid uurides elada positiivselt ega kardaks Jumala lähedust; et me leiaksime taevast pühamust kindlust kohtupäevaks, kuna Jumala kohtunikutool on armutroon.

Ma soovin, et me saaksime osa Jumala igavese ligiolu rõõmust, kui Eeden maa peal taastatakse. Juhtigu Jumal sinu ja minu elu, kui me palume Temalt äratust ja uuenemist, mis viiks Püha Vaimu hilise vihma ja Kristuse peatse teise tulemisseni. **MA**

*Ted N. C. Wilson
on Peakonverentsi
president*

Esimene hingamispäev

Pühamu, arm ja Eeden

JUMALA PLAAN OMA RAHVA JAOKS EI LÄHE NURJA

AUTOR: TED N. C. WILSON

Kui kuuled sõna „pühamu“, siis millise pildi sellest endale maalid? Kas näed telkpühamut, mille ehitas Mooses, või hoopis kirikpühamut, kus sa igapäevast kaasukliikaga koos teenid? Esimeses Moosese raamatust tutvustatakse meile unikaalset pühamut, kõige ilusamat, mis kunagi on planeedil Maa eksisteerinud: Eedeni aeda.

Oled sa kunagi eneselt küsinud, mis on pühamu eesmärk? Siin on mõned ettepanekud: pühamu on (1) koht, kus inimesed suhtlevad Jumalaga, (2) koht, kus antakse edasi religioosseid juhi-seid, ja (3) koht, kus kogetakse Jumala armu. Lisaks on pühamu (4) ka pelgupaik. Eeden oli kõike seda.

Eedeni aed

Kui maa võttis Jumala loova käe läbi oma vormi, oli seda ilus vaadata. See oli täiuslikkuse mudel. Esimese Moosese raamat räägib meile: „Ja Jumal vaatas kõike, mis ta oli teinud, ja vaata, see oli väga hea“ (1:31). See täiuslik maailm oli ka armastuse väljendus. Armastus oli kirjutatud igale

puule ning põõsale, igale lehele ning õiele. Erinevad eluvormid kujutasid ilusat vaatepilti — loomad, linnud, kalad ja teised vees elutsevad eluvormid. Inimene, loomistöö kroon, tehti täiusliku ning õiglasena. Ta kandis oma Looja kuju. Tema iseloom oli õilis, ilma kalduvuseta kurjale ning harmoonilises kooskõlas Jumala tahtega.

Kui loomisakt oli sooritatud, vaatas Jumal sellele, mille oli teinud, ja oli rahul. Kõik oli seda võrd täiuslik nagu ainult täiuslik Jumal võib seda teha. Ellen White kirjeldab seda hetke järgmiselt: „Jumal silmitses rahuldustundega oma kätetööd. Kõik oli täiuslik, jumaliku Meistri väärline. Nüüd Ta puhkas — mitte tööväsimusest, vaid rõõmust, nähes oma tarkuse ja headuse tulemust ja au ilmnemist.“ („Patriarhid ja prohvetid“, lk 47)

Selle uue kauni loodu keskel andis Jumal Aadamale ja Eevale veel ühe armastuse väljenduse. Ta andis neile kodu — Eedeni aia. See oli paik, kus Jumal suhtles meie esivanematega, kus inglid jagasid juhtnööre ning kus nad hakkasi mõistma Jumala

armu olemust. Tõde loomisest ning õige arusaamine Jumala armust ja lunastusest on lahutamatud. Nagu tuntud kirikuajaloolane Philip Schaff ütles rohkem kui poolteist sajandit tagasi: „Ilma õige õpetusest loomisest pole võimalik omada õiget õpetust lunastusest.“ Nagu on selge ka Esimese Moosese raamatust, polnud Eeden Aadamale ja Eevale ainult koduks, see oli ka neile pühamuks.

Eeden, koht osaduseks Jumalaga

Oma süütuses oli Aadamal ja Eeval eesõigus näha Jumalat ning Temaga näost näkku suhelda. Jumal külastas neid nende Eedeni pühamus tihti. Nendel juhtudel nad ei mõistnud neile osaks saanud õnnistuse suurust. Alles pärast Eedenist väljasaatmist adusid nad, millest olid ilma jäänud. Siis, mäletades elavalt nende avatud osadust Jumalaga, esitasid nad ennast teenistuseks Eedeni sissekäigu ees, võimetud mööduma „tuleleegina sähvivast möögast“, et siseneda oma endisesse pühamusse ning kogeda veelkord Jumala palge nägemisest tulenevat erilisust. Kunagine rõõmustav

kogemus Eedeni pühamust oli nende ning nende järglaste jaoks ära keelatud — et alles uuestiloodud maal taastatud saada.

Eeden, koht religioosseks juhendamiseks

Ellen White'i kohaselt oli „patuta inimpaar Jumala isaliku hooletuse all, kuid nad olid samas õpilased kõiketeadja Looja koolis“ („Patriarhid ja prohvetid“, lk 50). Päikese, kuu ja tähtede Looja avaldas neile looduseaduste

Jumala valitsuse ning Tema seadusega.

Küllap Aadam ja Eeva värisid, kui inglite poolt antud juhised nende teadvusesse jõudsid. Kuid mida nad antud hetkel päriselt ei mõistnud, oli Jumala lahendus suure võitluse teema lahendamiseks, milleks oli veel üks Tema muutumatu armastuse väljendus (samas, lk 33). Pärast Aadama langemist oli suure võitluse lõpptulemus otsustatud selleksamal kamaryl, mida Lutsifer

toimemehhanismid. Kuid oli ka teisi asju, mida nad teadma pidid, mis olid otseselt seotud nende eksisteerimisega. Suure võitluse selgitamiseks saadeti Aadamale ja Eevale Jumala inglid. Neile räägiti Lutsiferist, tema mässust Jumala, Tema seaduse ning valitsuse vastu. Nad said teada tema taevast väljaviskamise kohta ning et ta viibib hetkel Jumala Eedeni pühamus. Kuna Aadam oli Jumala esindaja ning asehaldur planeedil Maa, oli Lutsifer rakendanud kogu oma tarkuse ning vilumuse, et Aadamat petta, juhtida ta pattu tegema ning anastada tema positsioon. Seega, Lutsifer järeldas, et maa saab tema omaks ja ta rajaks siin valitsuse, mis võistleks

pidas enda omaks – pärast seda, kui Aadam oli loovutanud oma positsiooni suurele petjale.

Üks osa juhistest, mis Aadamale ja Eevale Eedeni pühamus anti, andis ülevaate suurest võitlusest. „Selliselt ilmutati Aadamale inimkonna ajaloo tähtsaid sündmusi alates hetkest, mil jumalik kohtuotsus Eedenis teatavaks tehti, kuni veeuputuse ja edasi Kristuse esimese tulekuni“ (samas, lk 67).

Oli eluliselt tähtis, et Aadam ja Eeva mõistaksid suure võitluse peamist põhjust—Lutsiferi keeldumist kuuletuda Jumala seadusele. Mässates Jumala seaduse vastu, mässas Lutsifer Jumala valitsuse vastu. Inglid rääkisid

ettevaatlikult „neile langemisest ja Saatana salaplaanidest neid hukutada. Inimestele selgitati veel põhjalikumalt jumaliku valitsemissüsteemi olemust, mida kurjuse vürst püüdis väärata“ (samas, lk 52).

Sellele lisaks oli äärmiselt vajalik, et püha paar mõistaks Jumala seaduse olemust — Jumala armastuse järjekordset väljendust. Samuti oli oluline, et nad mõistaksid, et nad on sarnaselt ülejäänud universumi elanikega katseajal. Nende õnn sõltus kuulekusest Jumala seadusele. „Neil olid kõik võimalused sellele kuuletuda ja elada — või mitte kuuletuda ja hukkuda“ (samas, lk 53). Nad pidid samuti mõistma, et Jumala seadustele kuuletumine on armastuse ja tänulikkuse väljendus kõige eest, mida Ta on neile andnud. „Inimese igavese õnne tingimuseks oli täielik ja pidev kuulekus“ (samas, lk 49). Seda oligi Aadamal ja Eeval vaja teada ning Eedeni pühamus anti neile edasi kõik vajalikud detailid.

Eeden, pelgupaik ning Jumala armu leiukoht

Eedeni pühamu oli Aadama ja Eeva jaoks pelgupaik. Lutsifer soovis neid hävitada, kuid ei saanud neile teistmoodi ligi kui hea ja kurja tundmise puu kaudu. Niikaua kui Eedeni elanikud hoidsid sellest puust eemale, olid nad kaitstud. Lutsiferil polnud võimalik neile aia erinevatesse osadesse järgneda ning neid Loojast eemale meelitada. Eeden oli neid tema kurjade plaanide eest kaitsev varjupaik.

Jumala korraldus keelatud puu osas oli absoluutselt selge: „Ja Issand Jumal keelas inimest ja ütles: „Kõigist aia puudest sa võid küll süüa, aga hea ja kurja tundmise puust sa ei tohi süüa, sest päeval, mil sa sellest sööd,

pead sa surma surema“ (1Ms 2:16.17). Kuid nagu me teame, Eeva eksis varjupaigast eemale ning temast sai Lutsiferi pettuse ohver. Aadam, seistes silmitsi oma armastatud abikaasa kaotusega, järgnes talle, astudes üle Jumala korraldusest, ja tulemuks oli inimkonna langemine patu orjusesse.

Kuid Jumal ei jätnud inimperekonda maha. Esimest korda sai Eedeni pühamust koht, kus peeti jutlust lunastavast armust: „Ma tõstan vihavaenu sinu ja naise vahele,“ ütles Jumal Lutsiferile, „sinu seemne ja tema seemne vahele, kes purustab su pea, aga kelle kanda sa salvad“ (1Ms 3:15). Selles julgustavas deklaratsioonis kajastus Moosese templile ning Saalomoni templile omane teenistus. Kanna salvamine viitab loomade ohverdamisele, mis näitas omakorda Jeesuse ohvrile ristil. Pea purustamine viitas patuoinale lepituspäeval, mis kindlustas Lutsiferi lõpliku hävitamise ning patu kaotamise.

Eedeni aias tegi Jumal algust oma plaani avalikustamisega inimperekonna päästmiseks ning patule piiri panemiseks. Lutsifer oli Jumalat esitanud kui ainult enese aust ning rahuldamisest huvitatud olevust. Küsimus, mis sellel saatustlikul päeval esitati, oli: kas Jumalal ja Pojal on piisavalt armastust inimkonna vastu, et rakendada enesesalgamist ja ohvrimeelsust, et nad Lutsiferi haarest päästa (samas, lk 70)? Esimese Moosese 3:15 annab sellele väljakutsuvale küsimusele kindla vastuse: kõlav JAH! Ja see „jah“ leidis kinnitust ning sellest sai tõelisus, kui Jeesus hüüdis ristil: „See on lõpetatud!“

Kui Aadam ja Eeva loodi, oli neil positsioon, mis oli vaid veidi madalam inglitest. Kuid Jumala plaan inimkonna taastamiseks hõlmab endas imelist kogemust

neile, kes Temale ustavaks jäävad: „Neil, kes Jeesuse väes võidavad Jumala suurt vaenlast, on koht taevastes kohtutes, kõrgemal inglitest, kes pole kunagi langenud“ (Ellen G. White, Peakoosoleku bulletin, 1. aprill 1899). Lutsifer kavandas inimkonna hävingu oma kadeduse vihaos. Aadam ja Eeva elasid õnnelikena, saades osa Jumala armastusest. Saatan on haletsusväärne, tema väljavaateks on igavene hukatus. Sellest ajast kui Aadam oli juba pattu langenud, oli Jumalaga suhtlemisest ära lõigatud ning nende Eedeni pühamust välja aetud, on Lutsifer järjekindel selles, et hoida Aadama järeltulijad eemal igast pühamust, mis võiks pakkuda võimalust kaotatu taastamiseks.

Lõppsõna

Aadama ja Eeva kogemusel on meile Eedeni pühamust palju õpetada. Esiteks, kui Jumal tegi oma armastuses kõik selleks, et meie esivanemad võiksid olla õnnelikud, tegutseb Ta samamoodi ka täna meiega, oma armastuse kontekstis. Selle armastuse tõestuseks on Poja kinkimine inimperekonnale. „Jumal ei andnud Teda ainult selleks, et meie patud kanda ja meie eest ohvrina surra. Ta andis Tema langenud inimesoole. Selleks et veenda meid Tema kõigutamatus rahutahtes, lubas Jumal oma ainsal Pojal saada inimperekonna liikmeks ning säilitada igaveseks oma inimolemus („Ajastute Igatsus“, lk 25).

Teiseks, kui Jumal tegi teatavaks enne Aadama ja Eeva Eedenist väljaajamist oma lunastava kohtuotsuse, siis mõistab Ta ka nüüd kohut inimperekonna üle lunastava armu kontekstis, mille on võimaldanud Tema Poeg. Jumala ohvri kontekstis ja kohtumõistmise võimalikkust silmas pidades on oluline kogeda

seda, mida Vana Testamendi pühamud meile praktiliselt õpetavad. Peame Looja ning Lunastaja ees alandlikud olema ja otsima Temaga elavat ühendust, seda läbi tõelise ärkamise ning reformatsiooni, mis toetub meie päästmiseks ja kõikide vajaduste rahuldamiseks täielikult Kristusele. Kristuse armus ning Püha Vaimu ligiolekus on meil imeline eesõigus näha ning siseneda aeda, mida Aadam ja Eeva kord koduks kutsusid. Milline eesõigus kuulutada kolme ingli kuulutust Jumala väes, et olla Jumala plaani teostamise tunnistajaks, kui Jumal viib oma lapsed tagasi nende õiguspärasesse uude Eedeni kodusse.

MA

Küsimused aruteluks

1. Jumala loodu, Tema kätetöö on igas mõttes täiuslik. Millest võisid Aadam ja Eeva kõige rohkem puudust tunda, kui nad olid sunnitud Eedeni aiast lahkuma?

2. Mis sa arvad, kas Jumal võis kunagi mõelda, et jätaks oma väärastunud loodu maha ja läheks minema? Kui jah, siis miks? Kui ei, siis miks?

3. Kuidas esindab Eedeni aed seda, mille Jumal on valmistanud oma rahvale? Mida sa kõige rohkem ootad, millest unistad?

Ted N. C. Wilson on ülemaailmse Seitsmenda Päeva Adventistide Koguduse president

Pühapäev

Kaks aeda

NEIS KOHTUVAD PATT JA LUNASTUS

AUTOR: WILLIAM G. JOHNSON

Mie pääste tuleb Jumalalt, kes armastab meid nii väga, et teeb meie tagasi võitmiseks ükskõik missuguseid jõupingutusi. Võitluses hea ja kurja vahel on Tema päästetegevuse aruanne silmapaistvaim lugu, mida eales räägitud; see on tõepoolest ajastute draama.

Selle loo otsustavate arengute toimumispaikadeks olid kaks aeda. Esimesest aiast pärineb patt, häbi ja surm. Teisest voogab lootust, rõõmu ja elu.

Esimese aia rajas Jumal. See oli imeilus, see oli täiuslik – see oli Eeden. Sellesse täiuslikku keskkonda pani Jumal esimesed inimesed, kelle Ta oma käega valmistas (1Ms 2:8, 9), ja suhtles nendega. Eeden oli paradiis, süütuse paradiis. Aadam ja Eeva olid patunud, kuid nad olid nagu lapsed. Neil ei olnud veel iseloomud välja kujunenud, nad ei olnud teinud valikuid. Kuid valikud asetati nende ette peagi.

Lavale ilmub kurjus

Aia rahulikkuse varjus varitses kurjakuulutatav tegelane. Kurjus, midagi sellist, mis oli

täielikult Aadama ja Eeva kogemusest väljaspool, ei olnud kaugel – see pole kunagi kaugel! Langenud ingel, kord tuntud koidutäht Lutsiferina, nüüd petise Saatanana, ootas oma võimalust.

Me ei tea, kui kaua elasid meie esivanemad aias. Kuid ühel päeval langes paradiisile vari. Kauni mao vahendust kasutades ahvatles Saatan neid täiesti uue kogemusega, mis pidi neid tege- ma niisuguseks nagu Jumal.

Jumal oli määranud lihtsa sõnakuulelikkuse proovi: „Kõigist aia puudest sa võid küll süüa, aga hea ja kurja tundmise puust sa ei tohi süüa, sest päeval, mil sa sellest sööd, pead sa surma surema!“ (1Ms 2:16, 17) Kuid madu ütles: „Te ei sure, kindlasti mitte, aga Jumal teab, et päeval, mil te sellest sööte, lähevad teie silmad lahti ja te saate Jumala sarnaseks, tundes head ja kurja.“ (1Ms 3:4, 5)

Palju aastaid on möödunud, kuid kiusaja tuleb inimeste juurde tänapäeval samamoodi. Ta reklaamib sõnakuulmatust, pannes selle atraktiivsena paistma. Ta kirjeldab Jumala korraldustele kuuletumist tüütuna. Ta lubab

põnevust, uusi kogemusi. Ta maskeerib hukatuseraja, millele meid kutsub. See rada on täis rentslites joomareid ja kurnatusest kõhnuvaid inimkehasid.

Saatan püüab alati sisendada kahtlust. Ta omistab Jumalale enda iseloomu ja teeskleb, nagu oleks tal Jumala tõeline iseloom. Jumal soovib ainult seda, mis on meile parim, Ta ei hoia tagasi midagi, mis annab meile tervise ja õnne. Kuid Saatan pakub meile mürgipaketti, mis näeb kütkestav välja, kuid lõppkokkuvõttes madaldab ja hukutab meid.

Saatan on „valetaja ja vale isa“ (Jh 8:44). „Te ei sure, kindlasti mitte,“ veenis ta Aadamat ja Eevat. Kuid see oli suur vale. Nad pidid surema ja sellest ajast peale on nende järeltulijad surnud.

„Te saate Jumala sarnaseks,“ lubas ta, kuid seda lubadust ei suutnud ta pidada. Ta oli püüdnud taevastes õuedes olla Jumala sarnane (Js 14:13; Hs 28:2–5), kuid selle enesepettuse tõttu visati ta taevast välja.

Ainult Jumal saab olla Jumal. Ta on kõigi, nii inglite kui ka inimeste Looja. Loodu ei saa kunagi olla Looja. Jumal tegi

mehed ja naised oma näo järgi, et nad elaksid Temas ja osutaksid armastavat kuulekust. Ainult Jumalas leiame oma tõelise eksistentsi. Augustinus ütles hästi: „Sa tegid meid enda jaoks, oo Issand, ja meie süda on rahutu, kuni leiab rahu sinus.“

Patt on mõistusevastane, see on täielik hullus. See püüab saavutada võimatut – olla Jumala sarnane. See jätab kõrvale fakti, et meie olemasolu sai alguse Jumalalt ja et iga meie hingetõmme sõltub Temast.

Ometi järgivad väga paljud inimesed tänapäeval meie esivanemate samme! Suurem osa inimesi alistub kiusaja meelitusele „Te saate Jumala sarnaseks“, jättes Jumala oma mõtetest välja, eita-des Tema olemasolu või hüljates Ta täielikult.

Pattulangemise tagajärjed

Pattulangemise tagajärjed hakkasid ilmnema peaaegu kohe. Pärast esialgset rõõmujoovastust hakkasid meie esivanemad tundma häbi (1Ms 3:7). Jumalat aiale lähenemas kuuldes haaras neid süütunne ja nad püüdsid end peita (salm 8). Ent nad ei saanud Jumala eest peituda sugugi rohkem kui meie tänapäeval. Nad hakkasid sõnakuulmatutes süüdistama kedagi teist: „Naine, kelle sa mulle kaasaks andsid, tema andis mulle puust ja ma sõin,“ halises Aadam (salm 12).

Kas ei kõla tuttavalt? Süüdistada kedagi, süüdistada kas või Jumalat, kuid ära oma süüd tunnista. Samamoodi oli Eevaga. „Madu pettis mind, ja ma sõin,“ püüdis ta end kaitsta (salm 13).

Need katsed kedagi teist süüdistada ja oma tegusid õigustada olid sama hõredad kui viigilehtedest rõivad, mille nad olid oma alastioleku varjamiseks õmmelnud. Ja ikkagi on tänapäeval rohkesti viigilehtedest vabandusi

ja eneseõigustust.

Siis visandas Issand tuleviku, mis neid ees ootas. Nad aetakse paradiisist välja ja nad peavad elama vaevalist, raske tööga elu. Nüüdsest peale pidi loodus hakkama kasvatama okkaid ja ohakaid. Eeva pidi hakkama valuga lapsi sünnitama ning viimaks, pärast eluaegset võitlust highi ja vaevaga igapäevase leiva teenimisel, pidid nad muutuma taas põrmuks, millest Jumal nad vorminud oli (salmid 16–20).

Luuletaja John Milton kirjeldab oma eepilises teoses „Kaotatud paradiis“ liigutavalt viimaseid hetki Eedenis:

„Nende ees oli kogu maailm,
seal pidid nad valima
oma peatuspaiga, saatjaks
Jumala ettenägelik hoolitsus;
ekslevate sammudega,
aegamööda,
astusid nad käsikäes
üksildasel rajal läbi Eedeni.“

Jumal asub päästma

Kuid Jumal ei jätnud Aadamat ja Eevat lootusetu. Kuigi nad aeti aiaist välja, ei pidanud nad Tema ligiolust eemalduma. Ükskõik kuhu uus elu neid viib, oli Jumal nendega.

Veelgi enam, Jumal andis neile töotuse tulevikuks. Kui nad veel aias olid, ütles Ta maole: „Ja ma tõstan vihavaenu sinu ja naise vahele, sinu seemne ja tema seemne vahele, kes purustab su pea, aga kelle kanda sa salvad.“ (salm 15)

See „vihavaen“ ei ole inimese sünnipärane reaktsioon. Selle paneb meisse Jumal, see on arm, mis tegutseb.

Ellen White kirjutas: „Kristuselt lähtuv arm sünnitab vaenu Saatana vastu. Ilma selle inimhinge muutva ja uuendava armuta jääks inimlaps edasi Saatana alandlikuks teenriks, kes on alati valmis täitma tema kärke. Kuid

hinge tunginud uus põhimõte äratab võitlust seal, kus senini valitses rahu. Jõud Kristuselt teeb inimese võimeliseks türannile ja anastajale kartuseta silma vaatama. See, kes vihkab pattu ja võitleb ning võidab valitsema pürginud kired, see kinnitab taevase põhimõtte jõudu.“ („Suur võitlus“, lk 379)

Armutöö haripunkt oli naise järeלטulija – Jeesus Kristus. Oma patuta elu ja armastava teenistuse lõpul läks Ta palvetama aeda – Ketsemani aeda.

Selle aia oli rajanud inimene, mitte Jumal. See oli Õpetaja lemmik puhkekoht. Olles juba risti varjus, läks Jeesus oma maise elu viimase neljapäeva õhtul sinna Isaga heitlema.

Maailma pattude raskus rõhus Teda raskesti ja Ta anus: „Minu Isa, kui see on võimalik, siis möödugu see karikas minust! Ometi ärgu sündigu nõnda, nagu mina tahan, vaid nii nagu sina!“ (Mt 26:39) „Ja raskesti heideldes palvetas ta veelgi pingsamalt, ja ta highi muutus nagu maha tilkuvateks verepiiskadeks.“ (Lk 22:44)

Selles aias oli kaalul inimkonna saatus. Jeesus igatses oma lähimate sõprade toetust, kuid nad kõik jäid magama. Ta jõi murekarika tühjaks üksinda. Seal oli ka teine olevus, seesama petis, kes oli olnud Eedenis. Nüüd ahvatles ta Jeesust hülutama oma maailma päästmise missiooni. „Nad ei ole seda väärt. Keegi neist ei hooli. Vaata neid – nad kõik magavad!“

Erinevalt meie esivanemaist keeldus Jeesus pahatahtlikku häält kuulamast, keeldus kahtlusi hellitamast. Võttes Isalt kibeda karika, läks Ta edasi Kolgatale.

Kaks aeda kutsuvad meid üles oma lunastuse hinna üle palvemeeles mõtisklema. Siis mõistame, kui palju kaotati, aga näeme ka, kui suur on meie

imelise Issanda arm. Ellen White innustab meid hoolikalt uurima ja võrdlema „Eedeni aeda, millel on järe sõnakuulmatuse plekk, Ketsemani aiaga, kus maailma Lunastaja kannatas üliinimlikku agooniat, kui kogu maailma patud Tema peale veeretati“. (käsikiri nr 1, 1892)

Halleluuja! Missugune Päästja!

MA

Küsimused aruteluks

1. Missugune oli Saatana esimene vale meie esivanematele ja kuidas seda korratakse ühiskonnas, kus elad sina?

2. Missugune patu tagajärgedest – kurjus, haigus, vaesus, kõlbeline laostumus jne – on sinu jaoks kõige koormavam? Mis kinnitab sind sinu võitluses?

3. Enne kui Jeesus meie pattude eest suri, elas Ta selleks, et olla teistele õnnistuseks. Kuidas on Tema kogudus sinu kogukonnas teistele õnnistuseks?

Kui ei ole teistmoodi märgitud, siis on kõik selle aasta palvenädalaloengud kirjutanud ajakirjade Adventist Review ja Adventist World kauaaegne toimetaja filosoofiadoktor William G. Johnsson. Pensionipõlves töötab ta Peakonverentsi esimehe abina usunditevaheliste suhete alal.

Esmaspäev

Tema päästev ligiolu

JEESUS MITTE AINULT ÜTLES, KUIDAS ELADA, TA ELAS ISE NII.

AUTOR: WILLIAM G. JOHNSON

Üks imelisemaid tõdesid Piiblis on, et Jumal on mitte ainult nõus meie keskel elama – Ta *tabab* meie seas olla. Vaatamata sellele, et Ta on taeva ja maa Looja, igatseb Ta osadust oma kädetöö loominguks.

“Sest nõnda ütleb kõrge ja üllas, kes igavesti elab ja kelle nimi on püha: Ma elan kõrges ja pühas paigas ja rõhutute ning vaimult alandlike juures, et turgutada alandlike vaimu ja elustada rõhutute südameid.” (Jes 57:15)

Tänapäeval on levinud sõjakas ateism. Oli aeg, kui uskmatud rahuldusid elamisega vaikselt kaheldes, tänapäeval väidavad nad agressiivselt, et Jumalat pole olemas ja külvavad põlgusega üle nii kristlased kui kõik religiooni järgijad. Juhtivate ateismi eest seisjate seas on Richard Dawkins, Christopher Hitchens, Sam Harris ja Daniel Dennet. Huvitav, et Anthony Flew, kes näitas ateismile teed 50 aastat, tegi oma elu lõpus filosoofilise kannapöörde. Tema raamat *Jumal on olemas: kuidas maailma kõige kurikuulsam ateist oma meelt muutis*, mis

ilmus 2007. aastal, tekitas tema endiste kolleegide seas skandaali.

Nende jaoks, kes tunnevad Jeesuss oma Päästja ja Issandana, ei pruugi Flew argumentid, mis on teatud kontekstis olulised, olla vajalikud. Me teame, et Jumal on, sest tunneme Teda kui Sõpra.

Kõnnib minuga, räägib minuga oma sõbraks nimetab mind. Ja seda rõõmu, mida me seal koos jagame, pole keegi varem tundnud. (C.Austin Miles, „Aias“)

Terve Piibel, Moosese raamatutest kuni Ilmutusraamatuni, tunnistab kuni faktideni Jumalast, kelle on hea meel olla inimkonna sõber. Ta kõndis ja rääkis aias Aadama ja Eevaga. Ta kõndis ja rääkis Aabrahamiga ja patriarhidega. Ja kui Ta juhtis 12 suguharu Egiptusest välja Siinai jalamile, õpetas Ta Moosest: „Ja nad tehku mulle pühamu, siis ma asun elama nende keskele.“ (2Ms 25,8)

Iisraellased olid näinud ja kuulnud müristamist, välku, trompetite hüüdu, mis tulid pühalt mäelt. Nad teadsid, et Yahweh oli tõeline – Ta oli seal, Siinail – ja neid valdas õudus. Nüüd igatses Jumal nendele

lähemale tulla viisil, mis kutsuks neid Tema kohalolusse. Ta asub elama telki.

Jumal andis Moosesele täpsed ettekirjutised pühamu jaoks ja israeliidid järgisid neid tähttähelt. Telk oli ilusasti kaunistatud kulla, hõbedaga, vääriskivide ja värviliste kangastega. Kuna telk pidi olema kaasaskantav, oli see väike. Selle kõige püham paik oli ruudukujuline, külje pikkusega umbes 4,6 meetrit; püha paik oli poole suurem – 4,6 X 9,2 m.

Mõelda vaid – Taevaste Majesteet, Universumi looja, alandub elama telgis!

Jumala kohaloleku sümbol

Israeliitide jaoks oli pühamu nende elu südameks. Nende identiteet, kui erilised Jumala poolt valitud inimesed, keskenes seal.

Pühamu oli nende *pelgupaik*. Shekinah au – Jumala enda kohalolek – ilmnis kõige pühama paiga keerubite vahel. Omades endi keskel pühamut, ja see rändas nende eel teel olles, olid nad hoitud, kindlustatud igasuguste vaenlaste vastu, kellega tuli silmitsi seista.

Sajandeid hiljem, pärast Tootatud maale sisseseadmist, otsisid nad pühamust jätkuvalt pelgupaika. Psalmist palvetas: „Ta läkitagu sulle abi pühast paigast ja toetagu sind Siionist!” (Laul 20,3)

Pühamu oli *õpetamise* koht. Ikka ja jälle läks Mooses telki Jumalaga rääkima. Siinail andis Jumal talle nõu oma rahva juhtimiseks. Kui Mooses laagrisse tagasi pöördus, hiilgas tema pale ja inimesed ei saanud talle otsa vaadata, nii et: „Kui Mooses oli lõpetanud nendega kõnelemise, siis ta pani katte oma näo ette.“ (2Ms 34,33)

Pühamu oli *jumaliku juhtimise* paik. Kogu aja, mil Israeli

lapsed olid kõrbes, hõljus pühamu kohal päeval pilve- ja tulesammas öösel. Kui pilv või tulesammas hakkasid liikuma, panid inimesed laagri kokku ja järgnesid sellele. Kui pilvesammas peatus, seadsid nad jälle laagri üles. „Ja Issand käis nende ees, päeval pilvesambas juhatamas neile teed, ja öösel tulesambas, andes neile valgust, et nad said minna päeval ja öösel.“ (2Ms 13,21)

Pühamu oli *ülistamise* koht. Israellaste püha aasta keeles ümber mitmete pidustuste – paasapüha, uudsevilja püha, lehtmajadepüha, pasunatepüha, lepituspäev – ja igas neis mängis pühamu tähtsat rolli.

Pühamu oli ka *andestuse* paik. Siia tõi patune oma ohvri – lamba, kitse, linnu – ja preester esindas lepitamist. Andestus käis läbi pühamu.

Pole siis ime, et israeliidid pidasid pühamut nii kalliks. Hilisematel aastatel, kui kõrbetelgi asemel oli tempel ja võõrväed selle rüvetasid, oli nende jaoks tegemist ülima kaotusega, halvima ettekujutatava hädaga. (vt Laul 74,1-7)

Tänapäeval ei ole meil maist pühamut, kust võiksime otsida Jumala kohalolu. Kuid me pole ka halvemas seisuses: meil on taevane pühamu, millele ligine me usu kaudu. (Hb 10,19-22) Ja meil on Jeesus. Jumal, kes nii igatses elada koos 12 suguharuga, et juhataks pühamut ehitama, läks veelgi kaugemale – palju, palju kaugemale! Ta sai inimese sarnaseks. Temast sai liha ja veri, üks meie seast. „Sest meile sünnib laps, meile antakse poeg, kelle õlgadel on valitsus ja kellele pannakse nimeks Imeline Nõuandja, Vägev Jumal, Igavene Isa, Rahuvürst.“ (Js 9,5)

Temast kirjutas armastatud Johannes: „Ja Sõna sai lihaks

ja elas meie keskel, ja me nägime tema kirkust nagu Isast Ainusündinu kirkust, täis armu ja tõde.“ (Jh 1,14) See mees, vältides igasuguseid eneseilustusi, millega inimesed endile tähelepanu tõmbavad – rikkus, kuulsus, võim, haridus, mõju – oli lihassesündinud Jumal. Ta oli Immaanuel, „Jumal meiega“ (Mt 1,23)

Jeesus on meie Ülempreester, kstes meie eest taevastes õuedes. Taevane pühamu, mis ei ole ehitatud inimkätega, on aulisem kui suudame ette kujutada, see on tõeline pühamu, mille järgi kõrbetelk ehitati. Siis oli tegemist viletsa varjuga „ja teenivad pühamus, mis on ainult taevase kuju ja vari.“ (Hb 8,5)

Mis puudutab pühamut ja Jeesuse tööd selles, siis seda vaatame täpsemalt hilisemates sellenädala lugemistes. Just nii nagu Israeli lapsed leidsid kõrbetelgis oma identiteedi kui Jumala rahvas, võime ka meie vaadata suurele Ülempreestrile, et leida pelgupaiga, juhatamise, õpetamise, ülistuse ja andestuse.

Ja veel! Jeesus elas meie keskel vaid lühikest aega, umbes 33 aastat. Kuid enne kui Ta lahkus, lubas Ta saata õnnistatud Lohutaja, Püha Vaimu: „Ma ei jäta teid orbudeks, ma tulen teie juurde.“ (Jh, 14,18)

Püha Vaim viib edasi Jeesuse armastavat teenistust. Ta juhatab meid kõigesse tõesse. (Jh 16,13) Ta tuleb meile meelde Päästja õpetused (Jh 14,26). Ta veenab maailma patust, õigluses ja kohutumõistmises (Jh 16,8-11). Ja mis kõige parem, Ta on meiega!

Me ei pea minema pühamusse, et leida Jumal. Me ei pea tegema palverännakuid kaugetes paikadesse uskudes pälvida nii jumaliku ligiolu. Jumal on juba siin. Jumal on meiega!

Vahetult enne seda, kui Jeesus

lahkus, tõotas Ta: „Ja vaata, mina olen iga päev teie juures ajastu lõpuni.” (Mt 28,20)

Apostel Paulus tunnistas: „nüüd ei ela enam mina, vaid Kristus elab minus. Ja mida ma nüüd elan ihus, seda ma elan usus Jumala Pojasse, kes mind on armastanud ja on iseenese loovutanud minu eest.” (Gal 2,20)

Kallis sõber, kas võid selles tunnistuses ühineda Paulusega? Kas sa tead, et Jeesus elab sinus? On Ta sinuga just nii, nagu on töötanud?

Kaua aega tagasi palvetas Mooses: „Sest millest muidu tuntakse, et oleme armu leidnud sinu silmis, mina ja su rahvas, kui sellest, et sina käid koos meiega, nõnda et meie, mina ja su rahvas, erineme kogu rahvast, kes maa peal on?” (2Ms 33,16) Sarnaselt anus ka Taavet: „Ära heida mind ära oma palge eest” (Laul 51,13)

Kui oled põgenenud Jumala eest, siis palveta Taaveti palvet. Jumal tahab olla sinuga. Siiralt igatseb Ta, et võiksid tunda Tema päästvat kohalolu. Ta tahab olla sinu pelgupaik ja juhataja, sinu õpetaja, sinu Päästja, sinu Issand!

Küsimused aruteluks

1. Viiest siinesitatud pühamust leitavast – pelgupaik, juhatus ja õpetus, ülistus ja andustus – millist vajaks sinu kogukond kõige enam? Kuidas te seda pakute?

2. Kui tahaksite peegeldada Kristuse lihakssaamise teenistust oma kogukonnas, kas elaksid oma elu kuidagi teisiti?

3. Kuidas väljendub Püha Vaimu tegevus sinu elus, üksikisikuna ja kogudusena?

Teisipäev

Vaata, see on Jumala Tall

AINULT TEMA VÕIB ANDA MEILE, MIDA VAJAME

AUTOR: WILLIAM G. JOHNSON

„Järgmisel päeval nägi Johannes Jeesust enda juurde tulevat ja ütles: Vaata, see on Jumala Tall, kes kannab ära maailma patu.” (Jh 1:29)

Need Ristija Johannese sõnad olid Jeesuse missiooni süda. Üle kõige muu, mida Ta oli tulnud teostama – ilmutama Jumala iseloomu, otsima ja päästma kadunuid, kuulutama häid sõnumeid – oli Ta tulnud kui jumalik ohver patu eest.

Juba Jeesuse nimi osutab Tema teenistuse väljapaistvaimale eesmärgile. Enne kui Ta sündis, ilmus Issanda ingel Joosepile, kes oli kihlatud Maarjaga, ja ütles talle: „Ta toob ilmale poja ning sina paned talle nimeks Jeesus, sest tema päästab oma rahva nende pattudest.” (Mt 1:21)

Jeesus on kreekakeelne vorm nimest Joshua, mis tähendab *Issand päästab*. Hiljem lisati sellele nimele *Kristus*, mis tähendab *Võitu* ehk *Messias*. Nii et kui me ütleme *Jeesus Kristus*, ütleme me tegelikult Päästja – Võitu, ehk Messias, kes päästab. Kahjuks

ei ole miljonite inimeste jaoks tänapäeval *Jeesus Kristus* midagi rohkemat kui vaid käibefraas. Kui vähe nad mõistavad, mida need sõnad tegelikult tähendavad, kui nad seda nime mõtlematult kasutavad! Nii püüab kuri, Jeesuse põrgulik vaenlane hea ja kurja vahelises võitluses, juhtida inimeste tähelepanu kõrvale Jeesuse päästvast tööst!

Tema jumalik eesmärk

Jeesus sündis, et surra. Peaaegu kõikide inimeste jaoks on surm viimane kurb sündmus eludraamas. Kuid mitte Jeesuse jaoks: surm oli Tema tuleku hari-punkt. Surres päästis Ta maailma. „Ja kui mind maa pealt ülendatakse, siis ma tõmban kõiki enese juurde,” ütles Ta (Jh 12:32). Ja veel: „Ja nõnda nagu Mooses ülendas kõrbes vaskmao, nõnda peab ülendatama Inimese Poeg, et igaühel, kes usub, oleks temas igavene elu.” (Jh 3:14, 15)

Võiks arvata, et Jeesuse järelkäijad tundsid Tema surma pärast piinlikkust. Ristilöömine oli suremiseks halvim viis: see oli aeglane, piinav karistus, mida viidi läbi avalikus paigas. Rooma

hoidis seda kõige hullemate kriminaalide jaoks; Rooma kodanike ei mõistatud sellisel häbiväär- sel viisil surema. Jeesus ei olnud Rooma kodanik, Teda võis risti lüüa ja nii ka tehti. Kui kauge- le küll Päästja kummardus, et meid päästa! Apostel Paulus kirjutab: „Ta alandas iseennast, saades kuulekaks surmani, pealegi ristisurmani.“ (Fl 2:8)

Kuid varakristla- sed ei häbenenud. Nad ei püüdnud ku- nagi varjata seda, mil viisil Jeesus suri, nad ei tundud piinlikkust sellepärast, nad ei leiutanud vabandusi. Pigem *kuulutasid* nad seda julgelt: „Siis olgu teile kõi- gile ja kogu Iisraeli rahvale teada, et see sündis Jeesuse Kristuse, naatsa- retlase nime abil, kelle teie lõite risti, aga kelle Jumal on üles äratanud sur- nuist. Sellesama tõttu seisab see inimene siin teie ees tervena.“ (Ap 4:10) „Sest juudid nõuavad tunnustähti ja kreeklastel otsivad tarkust, meie aga kuulutame risti- löödud Kristust, kes on juutidele ärrituseks ja paganaile narru- seks.“ (1Kr 1:22, 23) „Aga mulle olgu olemata, et ma kiitleksin muu kui meie Issanda Jeesuse Kristuse risti üle, mille läbi maailm on minule risti löödud ja mina maailmale.“ (Gl 6:14)

Ellen White selgitas Kristuse päästvat tööd järgmiselt: „Jeesust koheldi nii, nagu meie oleme ära teeninud – et meid koheldaks nii, nagu Tema on ära teeninud. Ta oli hukka mõistatud meie pattu- de pärast, milles Temal ei olnud osa – et meie võiksime olla

õigeks mõistetud Tema õiguse tõttu, milles meil ei olnud osa. Ta kannatas surma, mis oli meie oma – et meie võiksime saada elu, mis oli Tema oma, „Tema vermete läbi on meile tervis tul- nud“.“ („Ajastute igatsus“, lk 25)

mõistma, mida tähendas rist Jumala plaanis. Valgus hakkas neile koitma Emmause teel: „Ja tema ütles neile: „Oh te mõist- matud ja südameilt pikaldased uskuma seda kõike, mida proh- vetid on rääkinud! Eks Messias

Valeloomused

Jeesuse järgrid ei mõistnud alguses Jeesuse surma jumalikku eesmärki. Kui Ristija Johannes, rääkides jumaliku mõistmisega, kuulutas: „Vaata, see on Jumala Tall, kes kannab ära maailma patul!“ (Jh 1:29), siis olid kuulajad ilmselt segaduses tema sõnade tähenduse üle. Kogu Jeesuse teenistuse aja olid Tema järg- rid lootnud, et Ta tegutseb kui poliitiline Messias, kes vabas- tab juudid vihatud roomlaste ikke alt. Nad ei suutnud mõista Jeesuse ettekuulutusi peatselt saabuvast kannatusest ja surmast Jeruusalemmas (Mt 16:21–23; 20:17–19).

Alles pärast Jeesuse ülestõus- mist hakkasid Tema järelkäijad

pidanud seda kannatama ja oma kirkusesse minema?” Ja hakates peale Moosesest ja Prohvetitest, seletas Jeesus neile ära kõigist kirjadest selle, mis tema kohta käib.“ (Lk 24:25–27).

Kolgata valguses näeme ka meie selgelt Vana Testamendi osi, mis ilma Jeesuseta meid segadusse ajavad ja isegi pahan- davad.

Näiteks pühamuteenistus: miks oli vaja nii palju süütuid loomi tappa, miks nii palju verd valada? Vaadates tagasi ohvri- teenistuse süsteemile läbi risti, mõistame, et see teenis juma- likku õpetamise eesmärki. See õpetas iisraellastele, et patu eest makstakse väga kallist hinda; see ei ole kerge küsimus, sest patule

Küsimused aruteluks

1. Autor ütleb, et „Jeesus oli sündinud, et surra“. Millist rolli mängisid Tema elu ja õpetused Tema maises teenimises?

2. Kuidas mõjutab Piibli vereohvrite rõhutamine sinu 21. sajandi tundlikkust? Ole aus.

3. Mida tähendavad sõnad „Jumal näeb/Jumal hoolitseb“ sinu jaoks?

on võimlik piir panna ainult elu võtmisega, nii nagu Heebrea kiri seda selgelt ütleb: „Ilma vere valamiseta ei ole andeksandmist.“ (Hb 9:22)

Kõrbepühamu ja hilisem tempel keskendusid päästmisele armu läbi kindlal ajal ja kohas. Inimene, kes tundis oma pattude pärast kahetsust, leidis rahu, tehes seda, mida Jumal oli käskinud, mitte järgides enda välja mõeldud plaani.

Kuid loomne ohver ei suutnud lõppkokkuvõttes pakkuda lunastust. „Sest on võimatu, et härgade ja sikkude veri võtaks patud ära.“ (Hb 10:4) Ainult Jeesuse Kristuse, Jumal-inimese surm võis patuga otsustavalt toime tulla. Seetõttu, iga tall või teine loom, kelle kahetsev patune ohvriks tõi, oli mõjus ainult Jumala Talle ohvri tõttu, millele see osutas.

Tänu Kolgatale hakkame mõistma ka segadusse ajavat lugu 1. Moosese 22. peatükis Aabrahamist ja ta pojast Iisakist Morija mäel. See lugu on pikka aega Piibli õppijaid nõutuks teinud, olgu nad siis juudid või kristlased. Siin annab Jahve elatanud isale korralduse: „Võta nüüd Iisak, oma ainus poeg, keda sa armastad, ja mine Morijamaale ning ohverda ta seal põletusohvriks ühel neist mägedest, mis ma sulle nimetan!“ (s 2)

Kuidas saab Jumal, kes on Armastus, anda sellise korralduse? Need sõnad kõlavad nagu mõne paganliku ebajumala sõnad, mida teenisid Kaananimaa elanikud, kes ohverdasid inimohvreid. Kuid Jahve keelas karmilt Iisraeli lastel selliseid saatanlikke praktikaid imiteerida: „Oma järeltulijatest ära anna ühtegi Moolokile ohverdamiseks: sa ei tohi teotada oma Jumala nime! Mina olen Issand.“ (3Ms 18:21)

See korraldus pidi lõikama kui mõõk Aabrahami südamesse.

Kuidagimoodi leidis ta usu edasi minna. Ta ei saanud aru, kuid ta oli kõndinud Jumalaga juba liiga pikalt, et nüüd kuuletumata jätta. Kui poeg küsis südantlõhestava küsimuse: „Näe, siin on tuli ja puud, aga kus on ohvritall?“, vastas Aabraham: „Küllap Jumal vaatab enesele ohvritalle, mu poeg!“ (1Ms 22:7, 8)

Ja Jumal vaatas. Kui Aabraham tõstis noa oma poja tapmiseks, hüüdis Jumala ingel, et ta peatuks: „Ja Aabraham tõstis oma silmad üles, vaatas, ja ennäe, üks jääb oli rägastikus sarvipidi kinni.“ (s 13) See oli olnud seal kogu aeg, kuid leinav isa oli murest liiga murtud, et märgata.

Aabraham kutsus seda kohta *Yahweh jireh*, mis tähendab *Issand näeb* (ingl k *Issand va rustab/hoolitseb*). Ligi 1000 aastat hiljem, kui kuningas Saalomon ehitas templi, rajas ta selle just samale kohale, Morija mäele (2Aj 3:1). Ja umbes 1000 aastat peale seda suri Jeesus seal lähedal.

Jumal, kes hoolitses Aabrahami eest, hoolitseb kogu inimkonna eest.

Lõpuks, Jeesuse, Jumala Talle elu ja surma valgel mõistame Jesaja 53. peatüki imelist tähendust. Siin on keegi, kes oli „nagu tall, keda viiakse tappa“ (s 7), keda „haavati meie üleastumiste pärast, löödi meie süütegude tõttu. Karistus oli tema peal, et meil oleks rahu, ja tema vermete läbi on meile tervis tulnud. Me kõik eksisime nagu lambad, igaüks meist pöördus oma teed, aga Issand laskis meie kõigi süüteod tulla tema peale“ (s 5, 6).

Sõber, need patud, mida Ta kandis, on minu omad – ja sinu. Armastad sa Teda, seda Jeesust, seda Jumala Talle, kes suri sinu asemel? **MA**

Kolmapäev

Vahemees

MEIE PÄASTE ON TEMA KÄTES

AUTOR: WILLIAM G. JOHNSON

1 2. oktoobril 2010 hoidis terve maailm hinge kinni, kui hulljulge päästeoperatsioon saavutas oma haripunkti. 69 päeva varem oli 33 töömeest sattunud lõksu rohkem kui 600m sügavusel maa all, kui ühes Tšiili vase- ja kullakaevanduses toimus varing. Nädalaid puurisid päästetöötajad varušahti üha lähemale lõksusolevatele kaevuritele. Lõksujäänud kaevurite leidmiseks puuriti kokku 8 puurauku. Üks puurauk jõudis kaldkäiku umbes 20 m kaugusel lõksujäänud kaevurite varjendist. Nüüd oli šaht kaevurite käeulatuses. Kas päästeplaan töötas? Lõpuks jõudis kaevuriteni 66cm läbimõõduga puurauk.

Kaevurite lugu ja pääste-eksperiment galvaniseerimisega äratas kõikjal inimeste tähelepanu. Sündmuspaika kogunesid telereporterid rohkem kui 200 rahvusest, sealhulgas isegi Põhja-Koreast. Tšiili president Sebastian Pinera ootas, et tervitada mehi, kui nad tulid välja oma kuumast ja räpasest vangikoopast.

Kohe pärast südaööd, kui päästekapsel tõi esimese kaevuri maapinnale, muutus ootus

juubelduseks. Väklambid sähvisid, mängiti Tšiili rahvushümni, inimesed kallistasid üksteist, rõõmupisarad voolasid. Järgmise 21 tunni jooksul toodi välja üha rohkem ja rohkem mehi, kuni kõik 33 olid tagasi antud oma abikaasadele ja sõpradele.

See oli imepärane hetk, lühike hingetõmbeaeg keset halbu uudiseid, mida meedia tavaliselt edastab. Ja siiski polnud see midagi võrreldes selle päevaga, mil kogu taevas hinge kinni hoidis, kui mitte ainult 33 inimest, vaid terve maailm langes tasakaalust välja. Meie olime samuti lõksu sattunud, patu koopas hukule määratud. Polnud ühtki teed ega mingit lootust pääsemiseks. Kuid Jumala Poeg puuris läbi kõva lootusetusekalju, käivitades hulljulge päästeplaani. Kui Tema töö jõudis haripunkti ja Ta silmitsi seisis Ketsemani agoonia ning Kolgata alandusega, vaatas kogu universum seda pealt hämmelduse ja hingevärinaga.

Ellen White kirjutas: "Langematud maailmad ja taevased inglid jälgisid pingsalt lõpule liginevat võitlust. Ka Saatan jälgis oma leegionidega pingeliselt

otsustavat hetke lunastustöös. Nii headuse kui kurjuse jõud ootasid, millise vastuse saab Kristus oma kolm korda korratud palvele. Inglid igatsesid leevendada Jumala Poja kannatusi, kuid nad ei tohtinud seda teha. Kristuse jaoks polnud pääseteed. Selles kohutavas kriisis, mil kõik oli kaalul ning kannatuste karikas värises Kannataja käes, avanes taevas ja valgus voogas otsustava hetke pimedusse. Võimas ingel, kelle koht oli Jumala palge ees seal, kust Saatan tagandati, tuli Kristuse juurde." („Ajastute igatsus", lk 693)

Üks ja Ainus

Oo, milline Päästja on Jeesus! Ta tuli täieliku inimesena, võttes endale meie liha ja vere. Ta sai meie Ülempreestriks, Vahemeheks Jumala ja inimese vahel, moodustades iseeneses silla üle taeva ja maa vahelise kuristiku, mille meie esivanemad oma langusega löid.

Maapealne pühamu osutas Temale. Selle teenistus kesken- dus ohvrile ja preestri- le. Tallede, kitsede, häregade ja veiste veri osutas patukahetseja pattudele,

ettetäenduslikult Jeesusele, Jumala Tallele, kes võtab ära maailma patu. Preestri teenistus aga – eriti ülempreestri teenistus, kel ainsana oli lubatud üks kord aastas, Suurel Äralepitamispäeval, siseneda kõige pühamasse paika – heidab pilgu Jumal-inimese suurele teenistusele taevases pühamus.

„Sest üks on Jumal, üks on ka vahemees Jumala ja inimeste vahel: inimene Kristus Jeesus.“ (1Tm 2:5) „Seepärast ongi tema uue lepingu vahemees selleks, et kutsutud – kui tema surm oli saanud lunastuseks esimese lepingu

meilt ära Jumala poole anumise. Ei! „Aga kui keegi patustab, siis on meil eestkostja Isa juures, Jeesus Kristus, kes on õige, ning tema on lepitusohver meie pattude eest, kuid mitte üksnes meie, vaid ka terve maailma pattude eest.“ (1Jh 2:1, 2)

Meie Vahemees taevas on keegi, kes mõistab meie võitlusi. Tema oli siin ja tegi kõik läbi. Tema on kannatanud ja olnud kiusatud. Tema on tundnud kurbuse valu ja kõrvaleheitmise salvamist. Mis iganes ja kõik, mis võib tabada meid – Tema on seda juba kogenud.

aegsetest üleastumistest – saaksid kätte igavese pärandi töötuse.“ (Hb 9:15)

Üks vahemees – üks ja ainus! Mitte keegi teine ei saaks ühendada sillaga maad ja taevast. Mitte keegi teine ei saaks andeks anda meie patte. Mitte keegi teine ei saaks ega suudaks pretendeerida sellele, mida üksnes Jeesus teeb ja kes Ta on.

Me ei vaja pattude pihtimist inimolevusele, kes pretendeerib meie vahendaja rollile, võttes

Heebrea raamatus on imepärane kirjeldus, mis ilmutab tõde Jeesusest, meie suurest Ülempreestrist. Esimene peatükk näitab, et Ta on tõesti Jumal, kõrgem kui inglid. Poeg on Isa „kirkuse kiirgus ja tema olemuse kuju, kandes kõiksust oma väe sõnaga.“ ... Aga pojale ta ütleb: „Sinu troon, Jumal, seisab igavest ajast igavesti.“ (Hb 1:3, 8)

Imepärane kaasosalus

Võta omaks suurepärane

tõsi: tulles Jeesuse juurde, tuleme Jumala juurde. Jeesus pole mingi postijaam taeva ja maa vahelisel teel. Ta on Jumal. Kõik, mis on Jumal, on ka Jeesus – alati eksisteerinud, alati olemasolev. „Alguses oli Sõna, ja Sõna oli Jumala juures ja Sõna oli Jumal.“ (Jh 1:1)

Jeesus armastab meid nii väga, et nimetab meid oma sõpradeks (Jh 15:14, 15), just nii nagu Moosest nimetati Vanas Testamendis Jumala „sõbraks“. (2Kr 20:7) Me võime saada hinnalise osaduse Temaga, kuid ärgem kunagi unustagem, kes Ta on – Jumal! Meie palvetes, meie lauludes, meie vestlustes Jeesusest ei tohi me suhtuda Temasse kui „semusse“, enda sarnasesse.

Tagasi tulles Heebrea raamatu juurde: kui esimeses peatükis kinnitatakse, et Jeesus on tõeliselt Jumal, siis teises peatükis kirjeldatakse Teda kui tõeliselt inimest. „Et nüüd lapsed on liha ja vere osalised, siis on ka Jeesus ise otse samal viisil liha ja vere omaks võtnud, et ta surma kaudu kõrvaldaks selle, kellel on võim surma üle – see tähendab kuradi -, ja vabastaks need, kes surma kartes olid kogu eluaja orjapõlves.“ (Hb 2:14, 15)

Siin on see jälle – suur päästemissioon. Jeesus ei saanud kedagi teist; Ta tuli ise, sest mitte keegi teine poleks saanud teostada seda tööd. Ta sai üheks meiega, sisenedes sellesse viimasesse õudusesse, mille ees meie kõik tagasi pörkume – surma. Ta astus surmavalda, purustades selle jõu ning murdes selle hirmuvalitsuse. Ta tõusis üles surnuist, jättes hauakambri tühjaks!

Tõeliselt Jumal, tõeliselt inimene – Jeesus on Jumal-inimene, läbinisti unikaalne kogu universumis. Ja nii sai Temast meie Ülempreester, meie kaitse

kohtus: „Seepärast ta pidigi kõiges saama vendade sarnaseks, et temast saaks halastav ja ustav ülempreester Jumala ees rahva pattude lepitamiseks. (salm 17)

Läbi inimkonna ajaloo ja tänagi veel tunnevad mehed ja naised vajadust preestrite järele. Teadlikud oma väärituses, sirutuvad nad teiste inimeste poole, keda nad peavad lähedasteks Jumalaga ja kes järelikult on suutelised edastama nende palveid ja vajadusi meetodil, mida Jumal aktsepteerib. Tegelikult, kuidas tahes see on olnud või on, eksisteerib ainult üks reaalne Preester, Jumal-inimene, kes iseenda isikus toob meile Jumala ligioleku.

Kõik teised on üksnes preestrite varjud. Nemad ise vajasid ja vajavad Vahemeest, Jeesust Kristust. Seepärast ka ülempreester maises pühamus pidi „niisamuti nagu rahvas, nõnda ka iseenese eest ohverdama pattude pärast“. (Hb 5:3)

Õpetus Jeesusest kui suurest Ülempreestrist taevases pühamus on hinnaline tõde, mis on antud seitsmenda päeva adventistidele selleks, et seda jagada maailmaga. Selle tuum annab garantii neljas elulises asjas.

1. Meie lootuse tõelisus. Paljude tänapäeva kristlaste jaoks on taevast pigem ebamäärane kui reaalne paik. Isegi mõned kirikuõpetajad on lakanud uskumast elusse pärast surma; nad kinnitavad, et surematus saab teoks meie lastes ja lastelastes. Kuid Jeesuse jätkuv teenistus kinnitab, et taevast on reaalne paik ning Ta tuleb taas, et meid enda juurde viia. „Aga peaasi selles, millest siin räägitakse, on see: meil on selline ülempreester, kes on istunud Ausuuruse trooni paremale poole taevast, kes talitab pühamus ja tõelises lepingutelgis, mida ei ole püstitanud inimene, vaid Issand.“ (Hb 8:1, 2)

2. Andestuse tõelisus. Ükskõik mida meie tunded meile sisendavad, meil on Vahemees, kes elab „aina selleks“, et meie eest „paluda“. (Hb 7:25) Tunded on heitlikud, kuid selline pole Jeesus. Mõeldes kõigile teistele ebatõenäosustele „jääb tema ometi ustavaks, sest ta ei saa ennast salata“. (2Tm 2:13)

3. Taevast on teretunud paik. Me kuulume sinna; me ei tule lõmitades, müts näpu vahel. Jeesus on meie poolt, Ta ütleb meile teretulemast. „Et meil nüüd on suur ülempreester Jeesus, Jumala Poeg, kes on läbinud taevast, siis hoidkem kinni usust, mida me tunnistame! Sest meil pole niisugune ülempreester, kes ei suuda kaasa tunda meie nõrkustele, vaid selline, kes on olnud kõigiti kiusatud nii nagu meie, ja siiski ilma patuta. Läki siis julgusega armu aujärje ette, et me halastust saaksime ja armu abiks leiaksime parajal ajal!“ (Hb 4:14–16)

4. Pühamu on jõu ja väe paik. Jeesus mitte ainult ei mõista meid ega tunne kaasa meile võitlustes, vaid annab meile võitudeks ka jõu: „Sest seetõttu, et ta ise on kannatanud kiusatuna, võib ta aidata neid, keda kiusatakse.“ (Hb 2:18)

Armas sõber! Kas sa tead, et sul on Vahemees – keegi, kes seisab sinu eest taevases kohtus? Ükskõik, milline on olnud sinu möödunud elu; ükskõik, kui kaugele oled sa ekselnud Jumala pühast eesmärgist su elus, Ta aktsepteerib sind. Sa oled Tema poeg, Tema tütar. Tule Tema juurde ja pane kõik mured Tema ette; Ta tahab need ära võtta ja anda sulle oma rahu.

Adventkoguduse juhtivtöötajate viimase kokkutuleku lõpul toimus tunnistuste koosolek. Üks administraator rääkis haarava loo oma isiklikust kogemusest. Seitse kuud varem oli ta

koos oma naisega maandunud Californias, Los Angeles'i lennukiväljal ja läinud seejärel rentima autot. Leti ees parajasti tehingut tehes tundis mees rinnus kohutavat valu. Tema südame pärgarter oli totaalselt blokeeritud ja surm silme ees. Tema naine, erialalt medõde, püüdis meeletult leida kedagi, kel oleks käepärast vajalikku rohtu. Õnneks oli tol hommikul üks teenindaja pistnud taskusse südametableti. Siiski pastori süda seiskus. Naine tegi oma mehele kohapeal kunstlikku hingamist ja tõi ellu tagasi.

„Kas te teate, mis tunne on surres?“ küsis mees hiljem teda liikumatult kuulunud publiku käest. Kui ta oli rippunud elu ja surma vahel, siis kõik, mida ta suutis mõelda, oli: „Mul endal pole miskit - see on selge.“

Nüüd klammerdun vaid usuristi külge!“

(Augustus M. Toplady) MA

Küsimused aruteluks

1. Mida tähendab sinu jaoks mõiste „Jeesus on üks meie hulgast“? Milliseid erinevaid asju hõlmab see sinu elus?

2. Autor tõi esile neli tõsi-asja: lootuse, andestuse, taeva ja jõu. Millisel neist on hetkel suurim tähendus sinu vaimulikus kogemuses?

3. Millal mõistsid sa lõpuks, et sinu ainuke päästelootus sõltub sinu suhtest Jeesusega? Milline sündmus kinnitas seda arusaamist?

Neliapäev

Elav arm

..... MUUDETUD VAATLEMISE TAGAJÄRJEL

AUTOR: WILLIAM G. JOHNSON

Kui me lubame Jeesusel olla meie Issand, muudab Ta meid. Arm, Jumala päästev armastus muudab meid, kui kõnnime Jeesusega igal päeval.

Apostel Paulus kirjutas: “Jah, Jumala arm on ilmunud päästvana kõigile inimestele ja kasvatab meid, et me, öeldes lahti jumalakartmusest ja ilmalikest himudest, elaksime praegusel ajal mõõdukalt ja õiglaselt ja jumalakartlikult, oodates õndsaa lootuse täitumist ning suure Jumala ja meie Päästja Jeesuse Kristuse kirkuse ilmumist. Tema on loovutanud iseenda meie eest, et meid lunastada kõigest ülekohtust ja puhastada endale pärisrahvaks, innukaks headele tegudele.” (Tt 2:11–14)

See lõik toob välja elu olemuse, mis on elatud Jumala armus. Kõik muutub: meie valikud, meie lootus, meie motivatsioon.

Päev päeva järel seisame valikute ees. See maailm on pidevalt meiega kõige oma “lihahimu ja silmahimu ja elukõrkusega”. (1Jh 2:16) Kuid Jumala arm õpetab meid ütlema “Ei!” ning valima üllama tee, Jeesuse tee. Rohkemgi

veel, arm hoiab meid alal sellal, mil me ootame Jeesuse tagasitulekut. Me ei tea, millal Ta tuleb, kuid me teame, et Ta tuleb, sest Ta on seda lubanud: “...tulen ma jälle tagasi ja võtan teid kaasa enese juurde...” (Jh 14:3) Juba käesolevas elus täidab Ta meie südame rõõmu ja rahuga. Parem on siiski veel ees, kui näeme Teda palgest palgesse. Veelgi enam, Tema arm motiveerib ja innustab meid olema kõiges sellised, nagu Tema soovib meid näha – “puhastatud inimesed, Tema pärisosa, valmis tegema, mis on väga hea”.

Kui iisraeli lapsed olid kõrbes, andis Jumal korralduse: “Ja nad tehku mulle pühamu, siis ma asun elama nende keskele.” (2Ms 25:8) Tema auhiilgus pühamu kõige pühamas paigas keerubite vahel näitas, et Ta oli oma töotusest kinni pidanud: Ta elas nende keskel.

Jumala igatsus

Jumal soovib jätkuvalt elada oma rahva keskel. Meil pole enam kõrbe pühamut ega ilusat Jeruusalemma templit, kuid meil on veelgi imelisem teadmine,

et Jumal on meiega. Suur MINA OLEN, universumi Looja, alandub, et olla meiega. Enam pole telki ega templit kulla, hõbeda ega kalliskividega. On ainult meie ihutemplid! “Või kas te ei tea, et teie ihu on teis oleva Püha Vaimu tempel, kelle te olete saanud Jumalalt, ning et teie ei ole iseenese päralt?” küsib apostel Paulus ning jätkab: “Sest te olete kallilt ostetud. Austage siis Jumalat oma ihus!” (1Kr 6:19, 20)

Kuidas saab Jumal meie sees elada, on müsteerium – “Kristus teie sees, kirkuse lootus”. (Kl 1:27) Kuid iga mees ja naine, iga poiss ja tüdruk, kes on Jeesuse vastu võtnud oma Päästjana, teab seda kui fakti. Jeesus on nii tõeline nagu meie parim sõber. Ta ongi meie parim sõber.

Just sel põhjusel püüame Jumalale au tuua, mida iganes me ka ei teeks. Meie keha pole lihtsalt elav tempel; see on elav ohver, toodud ohvriannina Issandale ülistuses ja teenimises, kuna Tema arm on meid päästnud. “Nüüd, vennad, kutsun ma teid üles Jumala suure halastuse pärast tooma oma ihud Jumalale elavaks, pühaks ja meelepäraseks

ohvriks; see olgu teie mõistlik jumalateenistus. Ja ärge mугanduge praeguse ajaga, vaid muutuge meele uuendamise teel, et te katsuksite läbi, mis on Jumala tahtmine, mis on hea ja meelepärane ja täiuslik.” (Rm 12:1, 2)

Me pole Püha Vaimu templid mitte ainult individuaalselt, vaid Jumal on ette kavandanud, et Tema inimesed oleksid kollektiivselt pühaks eluasemeks, kus Tema kohalolu saaks avalduda. “Eks te tea, et te olete Jumala tempel ja teie sees elab Jumala Vaim? Kui keegi rikub Jumala templi, siis Jumal rikub tema, sest Jumala tempel on püha, ja see olete teie.” (1Kr 3:16, 17)

Jumal tahab, et kogudus peegeldaks Tema pühadust. See on kosmiline väljapanek armastusest, tarkusest ja Jumala armust. Milline kõrge ideaal!

Peetrus täpsustab seda teemat: “...laske ka endid ehitada elavate kividenä vaimulikuks kojaks. Saage pühaks preesterkonnaks, kes toob vaimulikke ohvreid, mis on Jumalale meelepärased Jeesuse Kristuse kaudu.” (1Pt 2:5) Vanal ajal oli Jeruusalemma tempel vaatamisväärsus, mis pani hämmastuma inimesed nii lähemalt kui kaugemalt. Jumal soovib, et selle maailma viimastel päevadel oleks Tema kogudus selline tunnistus, mis tõmbaks inimesi Jeesuse poole.

Koguduse kirkus (kuulsus, sära, au) ei seisne suurepärase ehitistes ega kallites hoonetes. Meie teenimispaigad peaksid olema küll atraktiivsed ja esindama Issandat, kes meis elab, kuid me ei tohiks iialgi langeda ilmaliku näitamise ega uhkuse lõksu. Koguduse kirkus koosneb inimestest, kes kokku tulevad, meie siirast pühendumisest ja kiitusest Issandale ning armastusest ja aksepteerimisest, mida me üksteise suhtes üles näitame.

Alandlikult edasi

Kuigi meie kogudus sai alguse väga tagasihoidlikult, kasvades suurest pettumusest välja ainult käputäie usklikega, oleme nüüdseks laienenud üle kogu maailma. Võime üles lugeda enam kui 17 miljonit ristitud liiget. Igal aastal astub meie ridadesse veel üks miljon või isegi rohkem inimest. Me juhime rohkem kui 100 ülikooli ja kolledžit, pluss haiglad, kliinikud ja kirjastused.

Ma tänan Jumalat selle eest, mida Ta on teinud ja mida Ta teeb jätkuvalt meie keskel. Peatugem, et tuua Temale ülistust ja kiitust. Olgem väga ettevaatlikud, et me ei hakkaks oma südames mõtlema jumalakartmatult nagu kuningas Nebukadnetsar: “Eks see ole see suur Paabel, mille ma oma võimsa jõuga olen ehitanud...” (Tn 4:27)

Kui inimesed astuvad sisse adventkirikusse, mida nad siit eest leiavad? Kas nad tunnevad otsekohe, et selles paigas on Jumal? Kas nad tunnevad eriliste inimeste sooja, hoolivat ja sõbralikku vastuvõttu? Kas nad kuulevad puldist Jumala Sõna kuulutamist? Kas Kristus on üles tõstetud armus, päästes ja lootuses?

Mu süda on raske, mõeldes sellele, kui kaugel oleme ideaalist sellega, missugused on meie teod ja mida need näitavad. Me loeme kauneid palveid ja laulame hästi. Samas, ehkki teame endid olevat Jumala valitud rahva ülejäägi, tõstavad meis sageli pead uhkus ja enesenäitamine, soov teistele muljet avaldada ning halvad tunded nende suhtes, kes on meist erinevad rahvuse, soo, hariduse või ühiskondliku staatuse tõttu.

Kogudus on Jumala silmis tohutult väärtuslik. See on Jumala tegutsemise näitelava, kus maailmale näidatakse Tema elavat armu usklike elu kaudu. “Kristus on armastanud kogudust ja

loovutanud iseenese tema eest, et teda pühitseda, olles ta puhastanud vees pesemisega sõna läbi, et kogudust iseenda ette seada kirkana, nii et tal ei oleks plekki ega kortsu ega muud sellesarnast, vaid et ta oleks püha ja laitmatu.” (Ef 5:25–27)

Ka Ellen White kirjeldas, millisena Jumal oma kogudust näha soovib: “Kogudus on Jumalast määratud tööriist inimeste päästmiseks. Kogudus organiseeriti teenimiseks ning selle missiooniks on viia maailmale evangeeliumi. Juba algusest peale on Jumala plaan, et Tema koguduse kaudu peegelduks maailmale Tema õnnistuse täius. Koguduseliikmed, keda Ta on pimedusest oma imelise valguse juurde kutsunud, peavad ilmutama Tema au. Kogudus on Kristuse armu rikkuste varakamber; koguduse kaudu saab lõpuks ilmsiks isegi “taevalistele valitsustele ja võimudele” Jumala armastus selle täielikul ja lõplikul kujul. (Ef 3:10) /.../ “Ehkki kogudus võib näida nõrk ja puudulik, on ta siiski erilises mõttes Jumala ülima tähelepanu objektiks. Kogudus on jumaliku armu tööpõld, kus Ta on arvanud heaks ilmutada oma südantmuutvat väge.” (“Apostlite teod”, lk 9 ja 12)

Veel on Ellen White kirjutanud, et Kristus kannab kogudust oma südames. („Kristlik teenimine”, lk 243) Kogudus on nagu karp, milles on Jumala kalliskivid. („Tunnistused kogudusele”, vol. 6, lk 261) Kogudus on Kristuse kindlus selles mässavas maailmas. (*Medical Ministry*, lk 89) Kogudus on Kristuse esindaja maa peal. (“Apostlite teod”, lk 122). Kogudus on Jumala jaoks kõige kallim asi selles maailmas. („Kristuse kooli õppetunnid”, lk 166) Kogudus on jumala varandus. (*Testimonies to Ministers*, lk

19).

Milline eesõigus on olla Jumala perekond selles maailmas! Ärgem iialgi suhtugem kogudusse kergekäeliselt, justkui oleks see klubi, millega me valime liituda ning millest soovi korral välja astume.

Jeesus, meie suur Ülempreester taevases pühamus, on koguduse Issand! Sellal, kui Ta tegutseb ülal meie heaks, toetugem igal hetkel Tema muutvale armule. Ülistagem Teda oma ihutempliga ning ehitagem üles "kogudust, kes on tema ihu". (Ef 1:22, 23) **MA**

Küsimused aruteluks

1. Mida tähendab pühadus sinu jaoks? Kuidas ilmestab Jumala arm sinu arusaama pühadusest?

2. Kuidas saame väärtustada viisi, kuidas Jumal on juhitud meie liikumist ilma selle vajumiseta uhkuse ohvriks?

3. Milline on Jumala nägemus oma kogudusest võrreldes sinu isikliku nägemusega? Mis on sama, mis erinev?

Reede

Kohtupäev on tulemas!

..... SEE EI OLE ÄHVARDUS, SEE ON TÖÖTUS

AUTOR: WILLIAM G. JOHNSON

"Jumal on küll selliseid teadmatusse aegu sallinud, kuid nüüd käsib ta kõigil inimestel kõigis paigus meelt parandada. Sest ta on seadnud ühe päeva, mil ta mõistab õiglaselt kohut kogu ilmamaa üle mehe läbi, kelle ta on määranud, ja ta on pakkunud kõigile tõestuse sellega, et on tema üles äratanud surnuist." (Ap 17:30,31)

Apostel Paulus seisab Ateenas Akropolisel vastas kaljukünkal. Kuulama kogunenud rahvahulga seas on filosoofe ja juhuslikke möödakäijaid, kes on innukad kinni haarama igast veidigi uuest erutavast informatsioonist. Paulus hakkab rääkima usulistest kommetest, mida ta on linnas märganud, samas esitleb neile üht tõelist Jumalat, kes on loonud taeva ja maa ja on eluallikaks kõigele. Siis tõstab ta haripunktiks esile hoiatuse: *kohtupäev on tulemas!*

See sõnum kõlab läbi kogu Piibli. Jumal, universumi moraali kohtunik, kutsub mehi ja naisi

aru andma. Mitte keegi ei saa põgeneda, keegi ei saa peituda. Inimesed võivad üritada seda eitada, püüda enda südametunnistust vaigistada, aga püsima jääb tõsiasi: *kohtupäev on tulemas!* "Sest me kõik peame saama avalikuks Kristuse kohtujärje ees, et igaüks saaks kätte, mida ta ihus olles on teinud, olgu head või halba." (2Kr 5:10) "Sest Issand mõistab kõige liha üle tule ja mõõgaga kohut ja Issanda poolt mahalööduid on siis palju." (Js 66:16) "Aga ma ütlen teile, et inimesed peavad kohtupäeval aru andma igast tühjast sõnast, mis nad on rääkinud." (Mt 12:36)

Meie praeguse aja langenud maailmas leidub külluses ülekohut. Väga tihti ei saa kehvajärjel olevad inimesed kätte oma väljateenitud palka, samal ajal kui nende tööandjad võimaldavad endale kõrgelt tasustatud advokaate, et elada vabalt ja karistamatult. Me elame ajastul, mil patt vohab, mil ligimese vastu suunatud ebainimlikkusele pole piire, mil kuri tegutseb näiliselt kontrollimatult, mil "tõde on pidevalt tapalaval, vale istub troonil".*

Aga Issand ütleb meile nii

nagu kogu inimkonnalegi: *koh-
tupäev on tulemas!* Kuri ei saa
eksisteerida edasi ja ikka edasi.
Ei kesta igavesti olukord, kus
õiglust eiratakse või väänatakse.
Jumal võtab ohjad enda kätte, Ta
kutsub inimkonda aru andma.

Jää kindlaks

Pärast holokausti loobusid
paljud juudid usust. Hoolimata
saabunud rahust ei suutnud nad
enam uskuda. Probleem on siiski
palju vanem. See peegeldub mit-
mel pool Pühakirjas, eriti Psalmis
73. Siin tunnistab psalmist siiralt
oma sisemisi heitlusi, kui ta näeb
Jumala hüljanute õitsengut. “Aga
mina – minu jalad
oleksid peaaegu
komistanud, mu
sammud oleksid
kohe libisenud. Sest
ma kadestasin hoop-
lemaid, kui ma nägin
õelate head käekäi-
ku (salmid 2, 3).

Inimesed, kes ei
pea Jumalat täht-
saks, tunduvad
nautivat head elu:
tervist, muretust,
jõukust, väarikust,
vägivaldsust, irvitu-
si, pahatahtlikkust,
ülbust (salmid 4–12).
“Ja nad ütlevad:
“Kuidas Jumal võib
seda tunda ja kas
Kõigekõrgemal on
sellest teadmist?””
(salm 11)

See oli raske
koorem psalmistil mõista, ja see
on raske koorem ka meile. Aga
vastus nii talle kui meile tuleb
järgmistest sõnadest: “Kuni ma
sisenesin Jumala pühadesse pai-
kadesse ja mõistsin nende otsa
(salm 17).

Psalmisti jaoks oli pühamu
kinnitus sellest, et Jumal on elus
ja terve. Jumal on ikka troonil

ning omal ajal ja viisil peatab Ta
patu ja kurjuse valitsuse. Jumal
teeb kõik õigesti.

Meile annab taevane pü-
hamu, kus Jeesus teenib meie
Ülempreestrina, sama kinni-
tuse. Maailm ei kesta igavesti.
Tänapäeva ühiskonnas levivad
meeste ja naiste kuriteod on
ühel päeval universumi Issanda
hoolika ja kriitilise uurimise all.
Kohtupäev on tulemas!

Paljudes kristlikes kiriku-
tes on õpetus kohtust peaaegu
kadunud. Kuigi kummardajad
võivad suhu võtta aegumatuid
sõnu “Ta [Kristus] on elavate ja
surnute kohtumõistja“, ei oma

tema kohtumõistmise tund on
tulnud, ning kummardage teda,
kes on teinud taeva ja maa ja
mere ja vete allikad!” (Ilm 14:7).

Pööra tähelepanu Pauluse kõ-
nele Areopaagil. Ta esitas skepti-
lisele kuulajaskonnale väljakutse
meeleparanduseks, meie sõnum
kutsus igaüht: “Kartke Jumalat
ja andke talle au!” Paulus rää-
kis Jumala ajastusest, “päevast,
mil ta mõistab maailmale õiglast
kohut”, me kuulutame: “Tema
kohtumõistmise tund on tulnud.”

Muudetud armu läbi

Viimaks väitis Paulus, et Jumal
mõistab kohut maailma üle mehe

sõnade algne tähendus nende
jaoks enam tõelist sügavust.
Seitsmenda päeva adventistid
hoiavad siiski alal seda piibellik-
ku tõde kui olulist osa oma teo-
loogiast. Me näeme seda sõnumit
Ilmutusraamatusse kirja pandud
kolme ingli kuulutuses: “Ja ta
hüüdis suure häälega: “Kartke
Jumalat ning ülistage teda, sest

läbi, kelle kohta ta ütles: “See,
kelle ta on surnuist üles ärata-
nud, Jeesus Kristus.” Adventistide
sõnum maailmale on koondunud
ümber Jeesuse. See on “igavene
evangeelium” – head uudised
Inimese Pojast, kes on rajanud
meie pääste ja kes tuleb pea
tagasi. Ta on see, kes on teinud
“taeva ja maa ja mere ja vete

allikad" (Ilm 14:7), sest "kõik on tekkinud tema läbi ja ilma temata ei ole tekkinud midagi, mis on tekkinud". (Jh 1:3)

Kohtuotsuse määrab meie suhe Jeesusega. Me ei saa ennast ise päästa, ükskõik kui kõvasti me ka ei püüaks. Kui meie nimi kerkib eksimatute arvepidamiste ja paljastustega taevase kohtu ette – kõigega, mida oleme teinud või milles läbi kukkunud, kõigi meie sõnade, sisimate mõtetega –, võtab üks küsimus teiste üle võimust: mida me oleme teinud Jumala Pojaga? „Jumal ei ole ju läkitanud oma Poega maailma, et ta kohut mõistaks maailma üle, vaid et maailm tema läbi päästetaks. Kes temasse usub, selle üle ei mõisteta kohut, ja kes ei usu, selle üle on kohus juba mõistetud, sest ta ei ole uskunud Jumala ainusündinud Poja nimesse.“ (Jh 3:17, 18)

Taevane salvestis meie elu kohta, kuigi see ei anna meile palju lootust, on siiski oluline, sest see näitab meie elu suunda. Me oleme nõrgad ja ekslikud; püüdlid, kuid kukume ja libastume korduvalt. Igasugustes seisakutes ja taas alustada püüdmistes saab Kristuse arm meid muuta. Muutus toimub vaikselt, iga päev. Jumala loomust meis uuendatakse. Kuna me käime koos Jeesusega, andes end Talle iga päev, toitudes Tema Sõnast ja soovides elada Tema auks, me muutume Tema sarnaseks. Nagu abikaasad, kes teineteist sügavalt armastavad, hakkavad sarnanema harjumuste ja isegi välimuse poolest, nii muutuvad ka inimesed, kes armastavad Jeesust, Tema sarnaseks. „Aga meid kõiki, kes me katmata palgega vaatleme Issanda kirkust peegeldumas, muudetakse samasuguseks kujuks kirkusest kirkusesse. Seda teeb Issand, kes on Vaim.“ (2Kr 3:18)

Mõned seitsmenda päeva adventistid kardavad kohut. Nad elavad kahtlustes ja hirmus, et nad ei ole piisavalt head, et neid lubataks lõpuks taevasse.

Hea lugeja, oled sa nende hulgas, kes kardavad kohut? Las ma annan sulle otsese vastuse Piiblist: sa pole piisavalt hea. Sa ei saa kunagi ise piisavalt heaks.

Aga Jeesus on piisavalt hea. Kui sa oled võtnud Ta vastu kui oma Päästja ja Issanda, seisab Ta sinu asemel. Kui Isa vaatab sind, näeb Ta ainult oma Poja täiuslikku õigust, mitte sinu elu määrdunud aruannet.

Kas see võib tõesti tõsi olla? Usalda Jumala Sõna, see kinnitab meile: „Et meil nüüd on suur ülempreester Jeesus, Jumala Poeg, kes on läbinud taevad, siis hoidkem kinni usust, mida me tunnistame! Sest meil pole niisugune ülempreester, kes ei suuda kaasa tunda meie nõrkustele, vaid selline, kes on olnud kõigiti kiusatud nii nagu meie, ja siiski ilma patuta. Läki siis julgusega armu aujärje ette, et me halastust saaksime ja armu abiks leiaksime parajal ajal!“ (Hb 4:14–16).

Ellen White'i viimane sõnum, kirjutatud aastal 1914, oli adresseeritud isikule, keda vaevasid kahtlused ja hirmud selle kohta, kas Jeesus aktsepteerib teda. Ta kirjutas: „See on teie privileeg usaldada Jeesuse armastavat päästet kindlal, isetul viisil. Te võite öelda: „Ta armastab mind, Ta võtab mind vastu, ma usaldan Teda, sest Ta andis oma elu minu eest.“ (*Testimonies to ministries*, lk 517)

Milline trööst! Milline kindlus! Jumala troon taevas on armu troon! Arm on meie elav lootus, arm on meie pääste!

See on tõepoolest hea uudis! *Kohtupäev on tulemas!* Kiitus Jumalale! **MA**

* James Russell Lowell, "The Present Crisis," 1844.

Küsimused aruteluks

1. Nimeta paljudest ebaõigluse näidetest tänapäeva maailmas, mis vajaks kõige enam parandamist, vähemalt viis.

2. Mis hoiab sind lootusrikka ja optimistlikuna, vaatamata nii ilmsele kurjusele, vägivallale ja korruptsioonile?

3. Mil moel peaks kogudus olema kaasatud maailma õigluse edendamisse ajal, kui me ootame Kristuse tagasitulekut?

Täname kõiki, kes aitasid sel aastal palvenädalaloenguid tõlkida:

Ly Kaasik, Hele Kulp, Älis Kulp, Angelika Käsk, Eha Lobjakas, Kaarin Lukk, Alla Nõmmik, Andres Ploompuu, Marge Randlepp, Jana Rosin, Ellen Suits, Kaja Tarto, Irene Vari, Teele Veleski.

Teine hingamispäev

Koju Eedenisse

LÄHEMAL KUI KUNAGI VAREM MEIE LÕPLIKULE EESMÄRGILE

AUTOR: ELLEN G. WHITE

Kogudus on praegu sõjaolukorras, praegu seisame me silmitsi maailmaga, mis on keskoises pimeduses ning peaaegu täiesti mattunud ebajumalateenistusse. Kuid on tulemas päev, mil lahing on peetud ja võit on saavutatud. Ja Jumala tahe sünnib maa peal just nii nagu taevas. Siis pole rahvastel enam muud seadust peale taevase seaduse. Kõik on siis õnneliku ühinenud perekonna liikmed, riietatud ülistuse ja tänuikkuse rüüsesse – Kristuse õiguse rüüsesse. Kogu loodu oma ülisuures armsuses avaldab raugematult ülistades ja imetledes Jumalale lugupidamist ja austust. Maailm ujutatakse üle taeva valgusest ...

Meil peab olema pilt tulevikust ja taeva õndsusest. Seisa igaviku lävel ja kuule armulist vastuvõtutervitust, mis saab osaks neile, kes on selles elus Kristusega koostööd teinud ning pidanud Tema pärast kannatamist eesõiguseks ja auks. Inglise ühinedes heidavad nad oma kroonid Lunastaja jalgade ette, hüüdes: „Tall, kes oli tapetud, on väärt vastu võtma väge ja rikkust ja tarkust ja rammu ja au ja kiitust

ja õnnistust ... Au ja kiitus ja vägi olgu Temale, kes aujärjel istub, ja Tallele igavesest ajast igavesti.“

Lunastatud, kes on päästetud armu läbi

Seal tervitavad lunastatud neid, kes juhatasid nad ristile ülendatud Päästja juurde. Nad ühinevad, ülistades Teda, kes suri, et inimesed võiksid saada Jumalaga võrreldava elu. Võitlus on lõppenud. Ka kõik katsumused ja tülid on lõppenud. Kui lunastatud seisavad Jumala trooni ümber, täidab kogu taevast võidulaul. Kõik võtavad üles rõõmsa viisi: „Väärt, väärt on Tall, kes oli tapetud ja on jälle elav, võidutsev Võitja...“

Kas sa suudad tabada selle nägemuse meeoleolu? Kas lubad sellel pildil oma meeltes elada?¹

Lunastustöö on lõpule viidud. Seal, kus enne valitses patt, valitseb nüüd veel külluslikumalt Jumala arm. Ja ka maa ise, see maapind, mida Saatan enda väitel omas, pole mitte üksnes lunastatud, vaid ka ülendatud. Meie väikest maailma, mis patu needuse all oli Jumala aulise loomingu mustaks plekiks, austatakse nüüd

enam kui kõiki Jumala universumi maailmu. Siin, kus Jumala Poeg kord oma maise, inimliku elu telgi püstitas; kus Aukuningas elas, kannatas ja suri – siin on Jumala telk inimeste juures siis, kui Ta loob kõik uueks „ja tema asub nende juurde elama ja nemad on tema rahvad ja Jumal ise on nendega ja on nende Jumal“. Ja lõpmatute ajastute kestel, kui lunastatud kõnnivad Issanda valguses, ülistavad nad Teda Tema sõnulseletamatu Anni eest, kelleks on Immanuel – „Jumal meiega“.²

„Ma nägin uut taevast ja uut maad: sest esimene taevas ja esimene maa olid kadunud...“ (Ilm 21:1) Tuli, mis hävitab õelad, puhastab ka maa. Iga needuse jälg puhitakse ära. Mitte mingisugune igavesti põlev põrgu ei hoia patu tagajärgi lunastatute silme ees.

Jääb vaid üks meenutus: meie Lunastaja kannab igavesti ristilöömise jälgi. Ainsad patu julmusest tunnistavad jäljed on Tema haavatud peas, Tema küljes, Tema kätel ja jalgadel. Vaadeldes Kristust Tema aus, ütleb prohvet: „Tema küljest väljuvad eredad kiired; seal peitub Tema vägevus“

(Habakuki 3:4, ääremärkus). Sellest läbitorgatud küljest voolas tulipunane vereoja, mis lepitask inimese Jumalaga – selles on Päästja au, selles „peitub Tema vägevus“ ... Ja Tema alanduse märgid on Tema kõigeimaks auks; läbi igaveste aegade kutsu-

nõnda ütleb Issand, ... maa vormija ning valmistaja; tema, selle rajaja, ei ole loonud seda tühjaks, vaid on valmistanud selle, et seal elataks.“ (Js 45:18) Jumala algne eesmärk maa loomisel on täidetud siis, kui sellest on saanud lunastatute igavene eluase. „Õiged

Taeva õhkkonnas ei saa valu eksisteerida. Seal ei ole enam pisaraid, matuserongkäike ega leinamärke. „Ja surma ei ole enam ega leinamist ega kisendamist ... sest endised asjad on möödunud“. „Ja ükski elanik ei ütle: „Ma olen haige!“ Rahvale, kes seal elab, antakse süü andeks!“ (Ilm 21:4; Js 33:24)

Jumal on seal meiega koos

Seal on uue maa pealinn – Uus Jeruusalemm „aukroonina Issanda käes, kuningliku peakattena sinu Jumala käes“. ... Issand ütleb: „Mina rõõmustan Jeruusalemmas ja olen rõõmus oma rahva sees.“ „Jumala telk on inimeste juures! Tema asub nende juurde elama ja nemad on tema rahvad ja Jumal ise on nendega ja on neile Jumalaks.“ (Js 62:3; Ilm 21:11, 24; Js 65:18; Ilm 21:3)

Jumala linnas pole ööd. Keegi ei vaja ega igatse puhkust. Seal ei väsi keegi Jumala tahet täites või Tema nime ülistades. Seal tunnetame me alati hommiku värskust ja hommikul ei paista lõppu olevat. „Ja neil ei ole tarvis lambivalgust ega päikesevalgust, sest Issand Jumal annab neile valguse.“ (Ilm 22:5) Päikesevalgus saab kõrvaltõrjutud sära poolt, mis pole valulikult pimestav, kuid mis sellegipoolest on keskpäeva heledusest mõõtnatult eredam. Jumala ja Talle au ujutab Püha Linna üle tuhmumatu valgusega. Ja lunastatud kõnnivad lõppematu päeva päikesepaisteta kirkuses.

„Aga templit ma seal ei näinud: sest kõikväeline Jumal on selle tempel, ja Tall.“ (Ilm 21:22) Jumala rahva eesõigus on pidada katkematut osadust Isa ja Pojaga. „Nüüd me näeme nagu peeglis tuhmi kujutist.“ (1Kr 13:12) Praegu näeme me Jumalat justkui „peeglis“ – Tema tegudes looduses ja tegutsemises inimeste elus,

vad Kolgata haavad esile ülistust Talle ning kuulutavad Tema vägevusest.

Armulaibi taastatud Eeden

„Oo, Karjatorn, Siioni tütre kindlus, sinu juurde tuleb ja saabub endine valitsus.“ (Mi 4:8) Kätte on jõudnud aeg, mida pühad mehed on igatsusega oodanud sellest ajast alates, kui sähviv mõök tõkestas esimese inimpaari sissepääsu Eedenisse; aeg „lunastatud omandi pärimiseks“. (Ef 1:14) Maa, mis oli algselt antud inimesele valitsemiseks ning mille inimene loovutas Saatana kätte ja mida see vägev vaenlane on nii pikka aega enda käes hoidnud, on suurepärase lunastusplaani tulemusena tagasi saadud. Kõik see, mis patu tõttu kaotati, on taastatud. „Sest

pärivad maa ja elavad seal peal igavesti.“ (Ps 37:29) ...

Piiblis nimetatakse päästetute pärandit kodumaaks (Hb 11:14–16). Seal juhib taevane Karjane oma karja elava vee allikaile. Elupuu annab oma vilja iga kuu ja selle puu lehed on rahvastele terviseks. Seal on igavesti voolavad allikad, selged nagu mägi-kristall, nende kallastel kasvavad puud pakuvad varju Issanda lunastatute jaoks valmistatud teeradadele. Seal lähevad laiuvad tasandikud sujuvalt üle imeilusateks küngasteks ja Jumala mäed sirutavad kõrgustesse oma ülevaid tippe. Neil vaikselt tasandikel nende eluandvate vete ääres leiab Jumala rahvas, kes on nii kaua teelistena ja palverändureina ringi rännanud, endale kodu...

kuid siis näeme me Teda palgest palgesse, ilma et midagi oleks meie ja Tema vahel. Siis oleme Tema kohalolus ja vaatleme Tema kirkust.

Päästetute rõõm

Lunastatud tunnetavad siis asju nii, nagu need on, samuti on ka nende kohta kõik tunnetatud. Seal võib kõige tõelisemal ja armsamal viisil kogeda ja praktiseerida armastust ja poolehoidutunnet, mis Jumal on oma rahva hinge istutanud. Püha ja puhas osadus pühade olenditega, õnnis suhtlemine inglite ja kõigi ajastuste ustavatega, kes on oma rüüd pesnud ja valgeks teinud Talle veres ning pühad sidemed, mis seovad kokku Jumala maapealse ja taevase perekonna (Ef 3:15) – kõik see moodustab lunastatute õnne.

Seal suudab surematu inim-mõistus tunda rõõmu Jumala loova väe, Tema müsteeriumide ja Tema lunastava armastuse suurusest ja muutumatusest. Seal pole julma ega petvat vaenlast, kes ahvatleks meid Jumalat „silmist laskma“. Iga omadus arendatakse välja ja iga võimet suurendatakse. Teadmiste omandamine ei väsita mõistust ega kuluta energiat. Suurimad ettevõtmised on seal võimalik lõpuni viia, kõrgeimad püüdlused on saavutatavad ja kõrgeimad eesmärgid täidetavad; ja ikkagi ilmub uusi vallutamata „mäetippe“, uusi imesid, mida imetleda, uusi tõdesid, mida mõistma õppida, uusi võimalusi mõistuse, hinge ja keha seni tundmatute võimete kasutamiseks.

Kõik universumi aarded on lunastatutele uurimiseks avatud. Surelikkuse köidikuist vabane nuina lendavad nad väsimatuina kaugetesse maailmadesse, kus värina ja kurbusega jälgiti inimliku häda stseene ning ühineti

rõõmulauluga, kuuldes sõnumeid iga lunastuse vastuvõtnud hinge kohta. Sõnulseletamatu vaimustusega ühinevad Maa lapsed langematute taevaasukatega nende rõõmus ja tarkuses. Nad saavad osa igaviku kestel Jumala kätetöö vaatlemise tulemusena omandatud teadmistest, tundmisest ja mõistmisest. Katmata palgega vaatlevad nad Jumala loodu kirkust – päikeseid, tähti ja taevakehade süsteeme, mis kõik tiirlevad kindlaksmääratud korra järgi ümber Jumala trooni. Kõige peale vähimast kuni suurimani on kirjutatud Looja nimi ja kogu loodus avaldub Jumala väe rikkus.

Igaviku aastad annavad möödudes Jumalast ja Kristusest üha mitmekülgsemaid, rikkamaid ja aulisemaid ilmutusi. Mida rohkem saadakse teada ja mõistetakse, seda enam kasvab ka armastus, austus ja õnn. Mida enam inimesed Jumalat tundma õpivad, seda rohkem imetletakse Tema iseloomu. Kui Jeesus avab neile lunastuse ja Saatanaga peetud suure võitluse käigus saavutatu imelisi aardeid, paneb see lunastatute südamed võpatama ning nende pühendumine muutub veelgi tulihingelisemaks ja oma vaimustunud rõõmus haaravad nad kullast kandleid; ja kümme tuhat korda kümme tuhat ja tuhat korda tuhat häält ühinevad võimsaks ülistuskooriks.

„Ja kõike loodut taevas ja maa peal ja maa all ja meres ning kõike, mis on nendes, kuulsin ma hüüdvat: “Sellele, kes istub troonil, ja Tallele – õnnistus ja au ja kirkus ja võimus olgu igavesest ajast igavesti!” (Ilm 5:13)

Suur võitlus on lõppenud. Pattu ja patuseid ei ole enam. Kogu universum on puhas. Läbi kogu loodu tuksub kooskõla ja rõõmu pulss. Temast, kes on loonud kõik, voogab elu, valgus ja

rõõm läbi lõputu maailmaruumi. Kõige väiksemast aatomist kuni suurima maailmani kuulutavad kõik asjad – nii elutud kui elusad oma varjamatus ilus ja täiuslikus õnnes –, et Jumal on armastus“.³

MA

¹ “The Advent Review and Sabbath Herald“, 17.12.1908

² „Ajastuste igatsus“, lk.26 (orig)

³ „Suur võitlus“, lk.674-678 (orig)

Küsimused aruteluks

1. Mis teeb taeva sinu jaoks reaalseks?
2. Kuidas on Jumala poolt Tema rahva jaoks valmistatud elu reaalsus muutnud värvikaks sinu igapäeva elu?
3. Mida näevad sinu sõbrad ja naabrid sinus sellist, mis paneb neid soovima olla kord päästetuina Jumala paradisis?

Ellen G. White (1827-1915) oli üks Seitsmenda Päeva Adventistide Koguduse rajajaid. Adventistid usuvad, et tema enam kui 70 aastat kestnud avaliku teenistuse vältel oli tal piibellikult prohvetlikult kuulutamise and.

